

Nữ Nhi Hồng: Say Một Vò Hoa Điêu

Contents

Nữ Nhi Hồng: Say Một Vò Hoa Điêu	1
1. Chương 1: Say Nghèo Túng	1
2. Chương 2: Say Công Tử	6
3. Chương 3: Say Trang Tử	11
4. Chương 4: Say Hoa Gian	17

Nữ Nhi Hồng: Say Một Vò Hoa Điêu

Giới thiệu

Thể loại: Nguyên sang, ngôn tình, cổ đại, xuyên việt, đoản vănConverter: Tâm Tít TắpEditor: Mặc C

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-nhi-hong-say-mot-vo-hoa-dieu>

1. Chương 1: Say Nghèo Túng

Editor: Diệp Thảo

Tác giả có lời muốn nói: Mệt, mệt, lão tử rất kém văn, chương mới chỉ 1000 kí tự, thật sự là muốn nghỉ tiếp nhưng viết không ra.

Đây là một truyện từ tùy tính mà đến, bởi vì ngày đó khi đang sinh hoạt, ta không nhớ tên vị lão sư, chỉ nhớ ông ấy nói với ta về rượu hoa điêu. Lúc ấy, trong đầu ta đột nhiên xuất hiện hình ảnh một nữ nhân, hoa chưa điêu tàn.

Là truyện ngắn, đoản văn, tùy tâm mà viết xong.

Bối cảnh âm nhạc: Đêm khuya tĩnh lặng ngồi viết ra.

Hoa Điêu, đó là tên ta.

Ta không biết chính mình ban đầu tên gọi là gì, thậm chí ngay cả họ cũng không biết. Đến tận hôm nay ta vẫn chỉ có tên – Hoa Điêu.

Cái tên này, là Tiêu Phóng hẩn đặt cho ta, thế nhưng hẩn từ trước đến nay chưa bao giờ gọi cái tên ấy. Kêu tên của ta chỉ có những người đó, nhưng ta không nhớ được tên bọn họ là ai.

=====

Hoa điêu, là một loại rượu, có lẽ tên khác của nó gọi là nữ nhi hồng.

Không biết còn tồn tại ngày trăng tròn đó hay không, nữ nhi ủ rượu, dốc lòng chôn loại rượu này xuống đất một cách ngây ngô, vừa ngọt ngào, vừa do dự, vừa khổ sở, lại vừa giận dữ, nhân sinh bốn vị đều trộn lẫn hết trong đó.

Nữ nhi hồng, mười năm còn lưu hương. Ái nữ gả, vạn vật sum vầy, hỉ nhạc rộn ràng, cảnh xuân tươi đẹp. Ai từng là khách, là bạn thì ngồi đoàn tụ một đường; ai từng uống cạn một hơi, cười mà còn xấu hơn khóc, nước mắt che phủ cả khuôn mặt; ai từng tán thưởng một tiếng nữ nhi hương. (1)

Ta, chỉ có một vò hoa điêu, khi gặp được hẩn, trước quan tài bày biện một vò hoa điêu – nữ nhi hồng. Có lẽ là mẫn đang tiên hương, không biết đã được ủ qua bao nhiêu năm, thế nhưng lại không có người nào mở nắp vò bằng giấy đỏ thắm ra, không người nào quăng ngã ta ở trước linh (theo tại hạ hiểu là trước bài vị hay linh hồn ai đó), không người uống cạn vò rượu ngon.

Tại một nơi hoang vu như thế này, ta không biết phải đi nơi nào. Ta đã đi theo hẩn cũng thật lâu, nhưng vẫn không biết hẩn muốn đi đâu.

Lại khổ nỗi, mùi rượu không thấy, liếm đầu ngón tay, dư vị vẫn còn đó, coi như cũng thật ngọt, thì giờ chỉ còn sót lại một ít ngọt. Đây là ta nằm mơ sau khi tỉnh lại, ngửi được hương vị thứ hai, nhớ một ngày là quên. Đến nỗi loại rượu đầu tiên, cũng là mùi được mang theo hẩn trên người, không biết hỗn hợp bao nhiêu loại được liệu mới có thể tạo ra loại mùi hương này. Ta không biết nhớ bao lâu, còn có thể lại nhớ bao lâu.

Ta đem vò rượu quăng xuống, bùn và rượu trộn lẫn nhau, thấm ứot, màu đỏ như máu. Chiếc quan tài đang

kia cũng dính một chút, nhưng không có màu hổ phách trong suốt, mà là nhàn nhạt vàng, có lẽ là do thời gian ủ ngắn ngủi.

Hắn gọi là Tiêu Phóng, người cũng như tên, tiêu sái, tuần dật, phóng dăng không kiềm chế được.

Hắn là đại phu, lại không chịu hành y cứu thế, hắn bỏ rơi ta mà đi.

Hắn nói, hắn là nam nhân, mang theo ta không tiện.

Ta nói, ta chỉ theo tới nơi có cái gì ăn, đi theo hắn là tiện đường mà thôi.

Có lẽ vận khí ta tốt, ta còn có thể tìm được nơi để ở, câu này ta chưa nói với hắn. Hắn là nam nhân, một nam nhân xa lạ, hơn nữa hắn cũng không cần ta, xoay người rời đi.

Ta cứ đi một đường như vậy. Không biết đã đi bao xa, vượt qua bao nhiêu thôn, trấn nhỏ, đại thành, ta vẫn đi phía sau hắn một ngày rồi lại một ngày.

Hắn đi đường hắn, ta đi đường ta, một trước một sau.

Giữa ta và hắn luôn có một đoạn khoảng cách, không xa không gần, hắn không cố tình bỏ ta lại, ta cũng không cố tình bám theo hắn. Khi mệt mỏi, ta sẽ tùy ý nghỉ ngơi, mệt nhọc ngã đầu liền ngủ; có nước thì uống, giặt quần áo; có người cho ta đồ ăn thì ta ăn. Dù sao tuổi tác ta còn nhỏ, cần nghỉ ngơi đúng mực thì mới phát triển được. Nhìn thấy những thứ mới mẻ thì đứng ở sau đám người, nhưng vóc người quá nhỏ khiến ta rất khó nhìn thấy. Xoay người lại bỏ đi, bóng dáng quen thuộc kia vẫn ở phía trước.

Quen thuộc ư? Tính nhẩm ra đại khái chúng ta đã đi được hơn một tháng rồi, ta cũng đã quen thuộc với bộ bạch y của hắn rồi. Ngay cả khoảng cách giữa chúng ta cũng giống như đã hình thành một nhận thức chung.

Có lẽ, hắn là người thiện lương, ít nhất hắn đem ta từ trong quan tài lôi ra, một phần cũng được xem là ân nhân cứu mạng của ta. Nhưng chỉ là có lẽ.

Phóng dăng, từ này thật thích hợp để nói hắn. Không có tiền hắn sẽ thăm khám cho người ta. Y thuật của hắn thật sự rất tốt, một khi hắn đã cứu người thì người đó chắc chắn sẽ sống. Nhận tiền khám xong, hắn sẽ mang đi tiêu xài. Từ quán rượu, phố hoa, ruộng đồng, không nơi nào không ghé vào. Ta cũng biết, hắn sẽ không bao giờ cứu người nghèo, có lẽ là vì họ không có tiền trả hắn. Nhưng có lẽ cứu ta là việc ngoài ý muốn.

Ta luôn nhận lấy đồ ăn từ tiểu nhị hoặc người nào đó mang ra cho. Trông ta thật giống người ăn mày xin cơm, tuy rằng quần áo trên người ta sạch sẽ, thậm chí có thể coi là xinh đẹp. Có lẽ người hạ táng (chôn) ta là người nhà phú quý, ít nhất bọn họ còn nhường cho ta một vò rượu. (Nhường rượu: làm rượu)

Người đi ngang qua rất ít chú ý đến ta, cuộc sống sung túc và giàu có của người ta có lẽ cũng có cái tốt đối với ta. Ta tự đi con đường của chính mình, không bao giờ quản người khác như thế nào... cho dù ta thoát nhìn không giống người bình thường, cho dù ta không giống những nữ nhân khác ngồi ở trong khuê phòng tập viết thư họa, cho dù ta ngồi xổm trước mặt con hẻm.

Ngoài ý muốn.

Đời thật lắm những điều bất ngờ. Đã trải qua một lần quỷ môn quan vẫn không thể tưởng tượng cái từ: ngoài ý muốn.

Ta bị cưỡng bức.

Trên con hẻm vắng vẻ, đột nhiên xuất hiện một tên nam nhân, cũng không biết hắn ta là cái dạng người gì. Trên đời trừ bỏ người giàu an nhàn, còn có người người nghèo; người tốt, người xấu; nam nhân, nữ nhân; nhiều mặt...

Trên lầu, cửa sổ kéo kẹt một tiếng liền mở ra, giữa đêm tĩnh yên như thế này nghe thật rõ ràng. Con ngõ nhỏ tối om, ánh trăng mờ nhạt, ta bị áp vào một góc tường. Một bộ bạch y dưới ánh trăng biến thành màu bạc, còn có một người khác nữa đang tiến dần đến chỗ ta... Bọn họ ở rất gần ta, lại giống như xa xôi không thể với tới.

Ta nghĩ giãy giụa cũng sẽ không có tác dụng gì. Ta không biết cơ thể nhỏ gầy này có thể làm cái gì, vì ta có lẽ đã bảy hay tám tuổi, cũng có thể nhỏ hơn một chút.

Cảm giác hít thở không thông, rất khó chịu, giống như cảm giác khi ở trong quan tài bị đè nén, hơn nữa còn rất đau. Chiếc váy chắc là cái váy xinh đẹp nhất trên người ta, thế nhưng đã rách nát không còn hoàn hảo. Người đã chết đi, không lo ăn mặc không lo ngủ nghỉ, vạn sự tự thông.

Ta tỉnh lại lần nữa đã là hơn một tháng sau, trên một cái giường lớn. Đây là lần đầu ta được ngủ ở trong phòng, trên chiếc giường có màn trướng, có bàn có ghế, còn có hương trong phòng.

Mép giường đang có một nữ tử đang ngồi. Người này mày liễu mắt hạnh, làn váy thêu cánh điệp bay, nhẹ nhàng khoan thai. Tiêu Phóng thì nằm ở kia, búi tóc mở ra, tùy ý buông xõa ở trên gối đầu. Ánh nến chột lóe lên bóng bẩy, như là một tấm võng bao lại những hoa điệp nhỏ nhỏ muốn bay đi, dây dưa giữa cảnh lá

xanh biếc, vàng nhạt nhụy hoa.

Sau này, tuy nhiều năm đã qua đi, ta vẫn nhớ như in cái ngày đó, hấn cứu ta, đem ta đưa tới gian phòng, còn ta ngủ mê man cách bọn họ không xa. Hấn còn cho ta một kiện xiêm y, rồi có phần son, nhưng đi đường sẽ phết đất.

Ngủ được một đêm chúng ta liền rời đi. Ta vẫn đi theo phía đằng sau hấn. Xác thực mà nói, không phải ta không có tên. Bởi vì ta có tên – Hoa Điêu.

Mười năm, chúng ta đã sớm không đi cái kiểu lung tung không xác định nữa, mà thường trú ở chỗ gia đình phú quý. Tiêu Phóng hấn làm nghề y, sống ngẩn ngơ ở đó tám năm, dùng không biết bao nhiêu loại dược liệu quý báu dùng trên người thiếu gia, hiệu quả mới lộ rõ.

Chúng ta cũng vì thế mà có chỗ an thân, tánh mạng không lo, sinh hoạt giàu có. Chỉ là ta phải từ nữ tử hóa trang thành một nam nhân, còn hấn cũng đã trở nên trầm ổn.

Thời gian chính là như vậy, thời gian trôi qua một ít, mọi thứ cũng sẽ thay đổi một ít.

Có những cái gì đó đang lặng lẽ thay đổi, nhưng vẫn có cái không thể thay đổi. Ta mệt mỏi nghĩ lại, chẳng lẽ ta chỉ có thể an phận, chỉ có thể sống một mình.

Hấn nếu vô tâm thật, ta sẽ bỏ hấn sao?

Nếu hỏi tương tự đến khi nào? Gặp gỡ nhau chính là đã tương tự.

=====

Chú thích

1. Đây là tương truyền về rượu nữ nhi hồng

Tương truyền, ngày xưa, ở Thiệu Hưng có một người thợ may rất muốn có con. Một hôm, biết tin vợ mang thai, anh chàng vô cùng vui sướng, vội về nhà ủ mấy vò rượu, chuẩn bị đãi bạn bè người thân. Không ngờ, anh chàng ủ nhiều rượu quá nên bạn bè uống không hết, sau đó tiện thể chôn mấy vò rượu còn dư xuống dưới gốc cây hoa quế sau vườn.

Năm tháng dần trôi, cuối cùng cũng đến lúc, anh chàng vui mừng tổ chức hôn sự cho con gái. Ngày thành thân bày tiệc đãi khách, người thợ may uống rượu rất vui vẻ, bỗng dưng nhớ lại mấy vò rượu chôn dưới gốc

cây hoa quế mười mấy năm trước bèn đào lên đãi khách. Vừa mở vò rượu ra, hương thơm ngào ngạt, màu đậm, vị nồng, uống rất ngon. Thế là, mọi người đều gọi loại rượu này là rượu “nữ nhi hồng”, hay “nữ nhi tửu”.

Phải nói rằng, “nữ nhi hồng” không chỉ làm say đắm lòng người mà còn gắn với rất nhiều điển tích về tình yêu, những áng thơ văn bất hủ. Tương truyền thời Xuân Thu chiến quốc, có một cô gái ở trong ngày xuất giá, người chồng bị bắt đi sung quân. Từ đây là một đi không trở lại.

Nhiều năm trôi qua, cô gái biến thành một bà lão, hũ nữ nhi hồng chưa kịp uống năm nào vẫn luôn để dưới gần giường như một lời hẹn ước.

Cuối cùng, cũng có một ngày cô ấy gặp lại người chồng bao năm chờ đợi mỗi mòn.

Nhưng người chồng đó cũng đã thành chồng của một người khác trong hơn bốn mươi năm. Cô nhìn thấy chồng năm xưa chính lúc anh ta đang cười với người cháu trai của mình, đó là một nụ cười đầy hạnh phúc.

Cô không khóc cũng không đi tìm gặp người đàn ông ấy nữa. Chỉ yên lặng về nhà, lấy ra hũ rượu “nữ nhi hồng” đã cất giữ hơn sáu mươi năm, ngồi ở bờ sông, nghe tiếng dòng nước chảy, từ từ uống. Say nằm bờ sông, yên tĩnh qua mấy ngàn năm. Trăm ngàn năm.

Trong bộ truyện nữ, rượu nhi hồng được ủ trong mười năm sẽ thành, nhưng rất khó để thành công và những vò rượu thất bại đó sẽ được gọi là Hoa điều. Còn trong thực tế, rượu Hoa điều cũng chính là rượu nữ nhi hồng

2. Chương 2: Say Công Tử

Editor: Diệp Thảo

Tác giả có lời muốn nói: Tùy tâm trạng mà viết, thế nhưng còn phải tra tư liệu. Tuy đã chuẩn bị tốt mọi thứ, nhưng mỗi khi làm thật, thì lại mệt không thể tả.

Chẳng lẽ nói, nếu không khéo léo mọi việc sẽ không xong?

Nói thêm một câu, có lẽ ít ai để ý: Tên chương đều là tên đẹp cả. Văn nhân ngày xưa đã có câu “có rượu có say”, cho nên một khi ta đã say, đều trả lời theo cách ứng phó cả. Những câu mang nội dung ngắn gọn, trọng điểm đều là do mỗ ta viết cả. Lúc ấy tự nhiên trong đầu ta xuất hiện một câu: “Nếu người cảm thấy hứng thú, tự mình đi mà thử nghiệm một chút”.

Bối cảnh âm nhạc: Trầm chấn lên đầu.

Lúc thiếu gia đến gõ cửa, thì ta đang chuẩn bị đi phơi thuốc ngoài sân, thuốc trải đầy trên mặt đất.

Bỗng một miếng bánh chưng được đưa tới trước mắt ta. Mùi thuốc trải đầy đất kia cũng không thể nào che được mùi thơm từ miếng bánh. Ta nhặt lá thuốc ném vào rổ, vẫn như thường ngày, ta cúi đầu nói:

- Cảm ơn thiếu gia, ta không ăn.

- Người cứ thử xem.

Miếng bánh vẫn được đặt trước mắt, bướng bỉnh giống như chủ nhân của miếng bánh đó vậy. Ma ốm thiếu gia đã ở đây được tám năm rồi, từ một ả thuốc (uống thuốc suốt ngày) rồi trở thành một người nhảy nhót suốt ngày. Thế nhưng lại mang cái bộ dáng suy yếu tung tăng khắp nơi, làm cả nhà từ nhà đến trẻ lo lắng không thôi.

- Ta cố ý dùng rượu hoa điều để làm, còn bỏ thêm thịt, nhưng không có bị tanh, rất ngon đó.

- Thiếu gia có tâm.

Ta đáp một câu rồi bưng rổ thuốc đến viện giữa, vừa phân loại vừa nhặt cho đến khi xong, thì trở lại phòng thuốc.

Ta nhớ ở trong cuốn sách nào đó, ta đã xem qua, Tết mừng 5 tháng 5 âm lịch là ngày phơi được tốt nhất. Sách Tiêu Phóng có quá nhiều sách, thế nhưng hắn lại không bao giờ quan tâm những cuốn sách đó. Mỗi khi ta trả lại sách đã mượn, hắn đều không thèm liếc qua.

Theo thói quen, ta treo ở cửa sổ lá ngải cứu và xương bồ để trừ tà tiêu độc; rồi lấy hỗn hợp vỏ bưởi, vỏ cam, thương truật, bạch chỉ đem đốt lên, ở trong nhà hun một hồi. Tiếp theo lại lấy một ít xương bồ, lá ngải, lá sơn trà, cỏ tranh, lá bưởi, quả và lá cây hồng bì, lá sơn trà, cây ban, hồ lô trà,... nấu thành một nồi to, chờ Tiêu Phóng về tắm gội lau mình.

Nghe nói phòng bệnh sẽ không mắc bệnh, ta hỏi Tiêu Phóng điều này có đúng hay không, hắn chỉ cười nhạo một tiếng. Đóng cửa trở vào phòng tắm rửa, nhưng hắn vẫn chưa nói rằng nó đúng hay sai cho ta biết mà.

Trong phủ, thiếu gia đã trở thành đồ đệ của hắn, nên mỗi khi không có việc gì, hắn lại đến đây học một ít. Ta chưa từng thấy thiếu gia dốc lòng học tập, cũng không thấy Tiêu Phóng hắn nghiêm túc dạy, thật là tương xứng với nhau.

Ta muốn học, thế nhưng hấn lại không chịu chỉ giáo cho ta.

Thiếu gia cũng đã từng hỏi qua Tiêu Phóng, vì sao lại không dạy ta. Tiêu Phóng đến giải thích cũng không chịu nói, trực tiếp thỉnh (mời) thiếu gia ra ngoài, đóng cửa phòng. Ta đứng trong viện nhìn thấy khi bạch y biến mất sau chiếc cửa, thì nghe thấy thiếu gia cười một cách không đứng đắn:

- Muốn kêu người một tiếng sư muội cũng thật là khó khăn. Nếu không người cùng ta đi học đi, những gì sư phó giảng cho ta, ta sẽ dạy hết cho người.

Ta lười để ý đến y, xoay người trở về phòng, bốc thuốc.

Y biết ta là nữ. Bởi vì y từng tung tăng nhảy nhót chạy đến tiểu viện của chúng ta, khua chụp cửa kêu loạn xạ. Ta vừa từ thau tắm bước ra, hấn liền đập cửa phòng xông vào, thế là hấn thấy hết.

Dù bị như vậy nhưng ta cũng không xấu hổ gì. Chẳng phải chỉ là một thằng nhóc choai choai thôi sao, cũng chưa thể tính là một nam nhân gì. Cho nên dù ta che mình quỳ rạp trên mặt đất cũng chưa từng thấy ủy khuất hay khó chịu. Ấy mà khi Tiêu Phóng trở lại, thì khác hẳn. Hấn đứng ngoài cửa phòng, che cho ta, im lặng không nói, cũng chẳng biểu lộ cảm xúc gì. Thiếu gia nói một tiếng xin lỗi rồi chạy ra ngoài. Còn hấn thì rào bước đến gần ta, xem khuỷu tay ta bị làm sao.

Hấn không nhìn ta, ta cũng cúi thấp đầu, chôn mặt trong cánh tay.

Hấn đưa tới một kiện nam trang, ném trên người ta, một lời không nói liền đi ra ngoài chắn cửa. Âm thanh cửa khép lại cũng thực nhẹ, nhưng lòng ta lại có vô số âm thanh, như con ngựa đang chạy.

Trên cửa sổ có rất thêm một bình thuốc mỡ, ta bôi lên khuỷu tay, đầu gối, mắt cá chân, chưa đến hai ngày liền không còn sưng nữa.

Nhưng kể từ cái ngày đó, thiếu gia không còn cùng ta vui đùa như trước nữa, nhưng vẫn thường xuyên đến chỗ ta. Có khi y gõ cửa, còn mang theo thức ăn; có khi đưa những món đồ mới mẻ,... Thậm chí y còn rảnh rỗi không biết ở nơi nào tìm ra đưa cho ta trang sức châu thoa, tinh xảo lại xinh đẹp. Nhưng ta không cần. Vì vậy ta đứng nơi cửa phòng, nhìn hấn phía sau cánh cửa, luôn đóng lại, không có động tĩnh.

Trong viện bỗng truyền đến tiếng chạy nhảy. Ta ngồi bên cửa sổ xem sách, không cần nhìn cũng biết người đó là vị thiếu gia rảnh rỗi phú quý của chúng ta, đang mang theo con chó con quay trở lại. Có lẽ y thích cái sân này. Bởi vì ở nơi này, y sẽ không cần phải làm bộ làm tịch là bị bệnh sắp chết, không cần đối mặt với bọn người hầu suốt ngày nhắc đi nhắc lại để y muốn nghỉ ngơi cũng khó, cũng không cần sợ bị người khác bài bố bản thân.

Riêng ta, ta không thích nơi này. Bởi vì ở đây tám năm...

- Hoa Diêu, ra phơi nắng.

- Hoa Diêu, ra ăn đi.

- Hoa Diêu, ra xem chó con nè.

- Hoa Diêu, ra...

Mỗi ngày trôi qua đều như vậy. Y thật kiên nhẫn đứng dưới ánh mặt trời kêu tên ta, trong khi ta vẫn không thêm đoái hoài y.

Ta không thích để ý những chuyện bên ngoài, chỉ một lòng đọc sách của hấn.

Bởi vì hấn hay gần thuốc nên sách của hấn cũng dính mùi theo. Hấn không thích như vậy, cho nên hấn nói ta mang mấy cái dược liệu kia xa hấn một chút. Chính vì vậy ta phải lấy sách đi ra ngoài phơi phơi cho bớt mùi đi. Thế nhưng thời điểm hấn phối dược, nhìn hấn thật chuyên chú. Cái biểu tình kia trước nay chưa hề xuất hiện ở trên bất kỳ vật nào, hay thậm chí là người. Cho dù từ trước tới nay ở trên những nữ nhân đó cũng chưa thấy.

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chó sủa, khẽ hừ mũi, ta tiến lại phía cửa sổ cầm quyển sách lên đọc tiếp.

Ngoài cửa có tiếng chó con sủa, liền biết ngay là thiếu gia đến.

Ai nói dân từ điền khúc? Ít nhất câu này chính là sự thật.

Thiếu gia lại im miệng, một tiếng sư phó y cũng không kêu.

Ta lại nghe thấy thanh âm Hoa Diêu, người đến vẫn là thiếu gia, chỉ là y lại không có gọi ta ra ngoài nữa. Trong lòng như có tiếng sấm, ta cả kinh, một tay nắm chặt cuốn sách, một tay còn lại vịn cửa sổ, cả người run run đến tâm cũng muốn thất lại.

Lão gia phụ nhân muốn y cưới vợ. Y đã mười tám tuổi rồi, cũng nên vậy. Y nói không cần xưng hỉ, y nói y thân thể đã sớm tốt hơn, chỉ cầu sư phó đem ta giao cho hấn.

Ta không biết cái thời đại này cùng thời đại trước khi ta lâm vào giấc ngủ say cách bao nhiêu năm. Lịch

sử của ta không tốt, nhưng ta biết Thịnh Đường sau Tống phong thuần phác. Dù là tan hay hợp, triều đại nào cũng vậy, kết quả đều là cực kì trối buộc đối với nữ giới. Cho dù những người văn nhân mặc khách vẫn như cũ nói rằng ngày xưa phong lưu khoái hoạt, xa hoa dâm dật.

Chỉ là ta không cần bởi vì y nhìn qua thân thể là phải gả đi, y là một thiếu gia nhà giàu, càng không cần phải phụ trách với ta. Thậm chí cả tay ta cũng không bị gì cả. May mắn là không có, có lẽ bởi vì ta “chết” sớm. Dù vậy, làm sao có thể đến lượt ta gả vào nhà phú chứ.

Ta nên yên tâm, nhưng lại nhịn không được ghé tai vào cửa sổ lắng nghe. Tiêu Phóng sẽ đồng ý với y không?

Ta không nghe thấy, nửa tiếng âm thanh cũng chẳng có, mọi thứ đều tĩnh lặng.

Cả một đêm cũng chưa thấy hấn về, ta cũng an vị trong sân, ngồi ngóng chuyện bên kia. Rảnh rỗi đoán rằng hấn sẽ ở trong đó luôn, sẽ không rời đi.

Ban đêm gió hơi ẩm, im lặng tốt cùng. Sẽ không có người nào kêu “Hoa Điêu”, cũng không ai quẩn lầy ta trò chuyện không ngừng. Ta ngồi một mình ở trong viện, hồi tưởng mười năm đã trôi qua, hấn đã từng gọi tên ta hay chưa. Suy nghĩ hồi, trừ bỏ lần nói cho ta biết, tên của ta là Hoa Điêu, có lẽ là không còn lần nào nữa cả.

Cửa viện mở ra, kéo kẹt nhẹ nhẹ. Tiêu Phóng tiến vào, trên tay còn xách theo một bầu rượu. Hấn nhìn ta một chút thì xoay người tiến vào viện của hấn.

- Tiêu Phóng.

Đúng vậy, ta kêu hấn Tiêu Phóng, vẫn luôn là như vậy. Hấn cũng không để ý việc ta kêu hấn như vậy.

Thiếu gia mỗi khi nghe thấy đều sẽ cười, sau lại biến thành nhú mày. Y không hiểu vì sao ta lại hô thẳng cả tên của hấn. Ta thì không cần y hiểu rõ ràng, bởi vì ta kêu y là thiếu gia, đã sớm tạo thành thói quen.

Tiêu Phóng dừng lại ngoài cửa. Vạt áo trong gió đêm bị cuốn lên, trên người nồng đậm mùi rượu, giống như mùi phấn son, như mây lại như quyến rũ. Có lẽ giống bầu rượu kia hơn. Mùi rượu thơm, ngon tinh khiết như có như không không ngừng lay động theo tay của hấn.

- Hấn hết bệnh rồi, có thể rời đi. – Hấn nói

- Ta đi thu thập đồ đạc.

- Không có. Khi tới không có gì, lúc đi cũng không có gì.

- Vậy, nếu đã không có gì, chúng ta ngày mai liền đi.

- Ta đi, người... lưu lại.

- Người say.

- Gặp qua ta say sao?

Hắn cười nhạo, vì mùi thảo dược nhiễm trên người ta. Hôm nay nước thuốc tắm hắn còn chưa có đổ. Thân mình hắn hơi dựa vào cửa. Bây giờ hắn giống như năm đó mới gặp, lang thang không chỗ trú, cổ áo hơi mở, nghiêng đầu nhìn ta, cười như không cười:

- Nhiều năm như vậy, không thấy người thông minh hơn chút nào, cũng may không bị ngu ngơ, cuối cùng đã biết vì tương lai của mình mà tính toán.

Ta còn chưa hiểu hắn nói cái gì, lại nghe hắn nói tiếp:

- Tám năm. Ta ban đầu không rõ vì cái gì phải ở lại chỗ này, hóa ra... là vì người. Vì người, hắn sống hắn chết, vì người tìm được lang quân như ý, vì người tới nơi này, đem người đến nơi này, ở tại chỗ này. Không cần cảm tạ ta, để người theo nhiều năm như vậy, cũng coi như có cái công đạo. Ta cũng chán ghét rồi, nên sớm đổi địa phương thôi.

Bước nhanh trở về phòng, đóng cửa lại. Nhiều năm như vậy chúng ta cũng chưa từng nói chuyện quá nhiều, vì thế, ta chỉ nghĩ là hắn say.

3. Chương 3: Say Trang Từ

Editor: Diệp Thảo, Mặc Quân Tịnh Túc

Tác giả có lời muốn nói: Bối cảnh âm nhạc: Một mái chèo bích đào xuân thủy lộ.

Hôn sự của ta đã được định ra.

Một bé gái mồ côi, đã từng nguy trang thành nam tử, thế nhưng lại được gả cho thiếu gia bệnh tật của thành Lạc Dương tiếng tăm lừng lẫy, không phải nhà giàu số một thì cũng là đại phú quý.

Ta cho rằng Tiêu Phóng say nên nói bậy, cho rằng lão phu nhân chắc chắn sẽ phản đối, ai ngờ tất cả đã được thu xếp. Có vẻ trong một đêm, trong phủ từ lớn tới nhỏ, tất cả mọi người đều biết Hoa Điêu là nữ nhi, sắp sửa gả cho thiếu gia. Từ nay về sau không cần phải sống nhờ vào cái tên đại phu, giả làm nam tử nữa.

Tiêu Phóng vẫn lui tới như thường, ngày ngày ra cửa. Thiếu gia bệnh nặng đã khỏi, không cần hẳn trị liệu nữa, nhưng hẳn vẫn chưa có rời đi. Sau một đêm “gian tình” kia, mọi thứ có vẻ trở nên xa lạ, tựa như quen biết sơ sài, lời nói việc làm toàn giống, thậm chí càng sâu.

-Kỹ viện-

Ta chán ghét cái mùi son phấn, chán ghét hẳn nửa đêm tiến vào trong viện mà không quan tâm đến cảm nhận của ta; chán ghét thiếu gia mỗi khi đến hẳn đều sẽ xuất hiện, dựa vào cửa, mắt lạnh mà xem trò vui, khi thì cười cười rồi bỏ đi.

Hắn thích có lẽ là loại nữ nhân có dáng tốt, eo thon, mắt nhi mị, chỉ cần ngồi một chỗ cũng đầy tư thái, phong tình vạn chủng. Ta không biết mình trong mắt hắn sẽ như thế nào, có lẽ tên nam nhân biết trang điểm, cụp mi rũ mắt ít nói, không biết vui không biết buồn, có thể tùy ý sai sử, giống như một gã sai vặt.

- Vị này xưng hô thế nào?

Nữ nhân này đã sớm quên ta. Có lẽ nàng chỉ nhớ những vị ân khách, thiên kim quý nhân như Tiêu Phóng đi. Người như ta thì chỉ có thể canh giữ ở ven tường, cửa sổ, sẽ không bao giờ có ai chịu liếc mắt nhìn ta một cái.

Thiếu gia có chút đứng ngồi không yên. Trong phủ tự do thoải mái, giờ khó chịu nhìn ta, mặt cũng đều nhăn lại.

Nhuyễn ngọc ôn hương. Mười năm trước ta chắc chắn không bao giờ tưởng tượng được mình cũng sẽ có thể cảm nhận được tư vị đó, còn sắp tới rồi khỏi Tiêu Phóng, gả đi làm thê tử của người khác. Chẳng lẽ ta nên làm nam nhân, cả đời? Có lẽ còn có thể cưới được kiều thê mỹ thiếp, hưởng thụ quang đời còn lại.

Không đứng đắn mà tùy ý, nàng đảo nhạc lên, đi đến chỗ ta thăm hỏi một phen.

Họ gì có quan trọng sao? Nơi này không phải là thỏa thuận bằng bạc, hai bên sau khi bàn bạc xong thì đưa tiền, không phải sao? Chẳng lẽ nói cho họ tên họ địa chỉ thì có thể có chiết khấu? Chê cười.

Liếc thiếu gia một cái, sảng khoái nói rõ “Thiếu gia họ gì?”

Hắn cơ hồ trừng mắt nhìn chằm chằm ta, hiếm khi không có cười trợn mắt nhìn, “Vu.”

“Tiểu đệ họ Vu.”

Bên trái đang cười, phía bên phải cũng thế, một nam một nữ cười đến thật vui vẻ, ngay cả những tiểu tử muội ngồi hoặc đứng bên cạnh cũng là sắc hoa ngào ngạt. Nhìn xem, người ta không lúc nào là không được quan tâm, còn ta thì ngược lại, trở thành trò cười, nào có nhìn thấy ta.

Cửa phòng vang hai tiếng, cô nương hoa khôi dựa ở trên người ta nương mảy, đuôi lông mày khé mắt đầy ý cười lười biếng mà kiều diễm chưa mất, nhẹ nhàng thổi nhiệt bên tai at một câu, “Quan nhân thông thả từ từ, nô gia đi một lúc sẽ trở lại.”

Màn lụa rũ xuống là lúc ánh sáng bên ngoài chột lóe, ta thấy được rất rõ ràng, nguyên là quan nhân nhà nàng tới thăm, nhưng bị ta chiếm trước. Khó trách hắn yêu tiền bạc, lấy người như nàng, lúc này thì ta mới biết, ta cũng yêu.

Thiếu gia có chút xấu hổ, bởi, một ngày làm thầy cả đời làm cha, lại bị sư phụ phát hiện vị hôn thê sắp gả cùng mình dạo bước nơi phồn hoa, thật là có chút quái dị, hướng chi, trên danh nghĩa, hắn vẫn là Tiêu Phóng, một nửa chủ nhân của ta.

Cầm lấy chén rượu, đứng ở bên màn che, đẩy cửa phòng, ta hướng chén rượu ra phía bên ngoài, “Tương thỉnh không bằng ngẫu nhiên gặp được, Tiêu huynh lại đây ngồi.”

Trên mặt Tiêu Phóng xuất hiện vẻ âm u hiếm thấy, còn khi cũng đã biết rằng người ngồi bên cạnh ta là vị thiếu gia khờ.

Cô nương hoa khôi kinh nghiệm đầy mình, ăn nói không chút hàm hồ, đỡ Tiêu Phóng đi đến bên cạnh bàn, nhẹ nhàng đặt hắn lên trên ghế, cầm một ly rượu nhỏ đưa lên, “Vốn nô gia còn sợ là náo loạn thú vui của ba vị quan gia, nhưng không ngờ các vị đã quen biết lâu rồi, nếu vậy hãy cùng nhau ngồi tâm sự, nô gia sẽ cho người đi chuẩn bị đồ ăn nhắm rượu.”

Ngoài cửa oanh ca yến hát, phía trong thì lại không một tiếng động, hai người nam nhân nhìn nhau một cái, thiếu gia gọi một tiếng sư phó, đã đứng dậy rời khỏi ghế.

Trở về trong phòng, mọi người thấy ta kéo tay thiếu gia không cho đi, che miệng cười bưng khay đến gần, một đĩa đĩa thức ăn tinh xảo được đặt lên trên bàn, nàng ấy quen thuộc mà dựa vào người Tiêu Phóng, cười trêu ghẹo chúng ta, vòng eo thì bị hắn cuốn lấy dính chặt vào người. Hai đôi núi trắng ngạo nghễ như ẩn như hiện trước ngực hắn, cười giận thật giống yêu kiều.

Đôi tay kia rất đẹp, ta vẫn luôn biết, mỗi khi ta nhìn hắn vân vê được liệu đều không rời được mắt. Hóa

ra, tay nam nhân là nên đặt trên người nữ nhân, tựa như lúc này, ngón tay hần vốn mảnh khảnh giờ lại càng thêm tinh tế, thon dài càng thêm thon dài, khiến người ta nhìn vào thấy thật mê muội.

Thiếu gia và ta cùng nhau ngồi xuống, cúi đầu không nói chuyện nữa, nhưng dưới gầm bàn y lại nắm chặt tay ta, khấn咒 nhưng không thả, bướng bỉnh giống như ta là đồ vật của riêng hần vậy, hay cũng như con chó nhỏ của hần mang tới viện của ta hằng ngày.

Đánh vỡ cục diện bế tắc vẫn là vị nữ tử duy nhất đang cười, đẩy ly đổi rượu cũng không tính là quá xấu hổ, mọi người thay đổi chỗ ngồi, nhưng tinh thần vẫn đặt lên trên vũ cơ ở tiểu viện ngoài kia.

Uống rượu cũng không có gì khó, phong hoa tuyết nguyệt cầm kỳ thư họa ta đều có thể làm, chỉ là ta lại phát lười, nhìn lớp rượu trong suốt trong chén nhỏ tinh xảo màu hổ phách. Bọn họ thông thả thưởng thức, còn ta thoải mái mà uống.

Hoa khôi cô nương cười nhìn ta đầy săn sóc, thấy không có người từ chối ly rượu vừa đẩy qua nên chia mọi người thành hai tổ, số người trong mỗi tổ cộng lại thì miễn cưỡng bằng với số rượu ta đã uống. Mà đường nhiên nàng ấy sẽ không làm chuyện phí công như vậy, ở thế giới hiện đại, những bar - girl đó cũng lúc nào cũng để người bị say khướt thì họ mới kiếm được mấy vạn kim. Vì thế các nàng cũng giống vậy, cái này có khi đến cả ta cũng không bằng mấy nàng ấy, thông thường các nàng chỉ cần liếc mắt một cái, là rõ ràng vài thứ. Ví dụ như thiếu gia, rõ ràng là kẻ có tiền, trong lòng các nàng biết rõ ràng.

Nói đến được, lúc này vậy mà náo nhiệt, hai thầy trò ngày thường không thấy luận bàn gì nhiều, lúc này vậy mà lại lấy ra bản lĩnh thật sự. Vốn tưởng rằng thiếu gia không thích ứng được với nơi đây, mấy chén nữ nhi hồng vào bụng thế rồi cũng nhẹ nhàng vui vẻ lên, thoải mái giống ngồi là đang ngồi ở trong nhà mình. Mà ta vốn cho rằng y vô tâm cầu học, không ngờ y cũng biết không ít, hóa ra Tiêu Phóng có dạy dỗ y rất nhiều.

Ta đã đọc tới những cuốn thư y tương đối đơn giản, ta đương nhiên biết Tiêu Phóng cũng sẽ không bao giờ lật ra xem, bởi hần không cái gì là không hiểu. Cũng đúng, chỉ có ta không biết, làm sao lại có chuyện hần không biết cơ chứ.

Muốn ta say sao? Ở cùng người mười năm, người có từng lấy ra một văn tiền cho ta chẳng, không có vất vả cũng có khổ lao, tội gì bức bách ta.

Tội gì phải gả ta đi!

Trong bữa tiệc, một bầu rượu, tan tiệc khi không còn tiếng đàn tiếng nhạc.

Tiêu Phóng muốn ở lại.

Hần đến giờ vẫn không chịu hiểu, lúc nào đứng trước mặt ta cũng là bộ dáng vung tiền như rác.

Sống nhờ đại phu thì ta sẽ có tiền sao? Nhà tướng công tương lai của ta..... Chính là như ý lang quân.

=====

”Nàng muốn lưu tại nơi đó làm cái gì?

Thiếu gia đẩy cửa theo ta bước vào trong phòng, vừa hỏi, cũng dừng bước chân lại.

Nhéo thử gò má của hắn, cười, “Chẳng lẽ là chàng muốn lưu lại? Nói sớm thì tốt rồi, tội gì phí nhiều ngân lượng như vậy, cho nàng ấy chiêm tiện nghi.”

Lắc đầu nhìn về phía cửa, Tiêu Phóng dựa vào nơi đó, đôi mắt mị hoặc, không ngờ cũng đang nhìn chúng ta chằm chằm.

“Cái gì mà nói chuyện phiếm chứ, chẳng lẽ nàng muốn học? Mà dù cho nàng học mười năm cũng không thành đâu.”

Hóa ra thiếu gia cũng có tức giận, túm ống tay áo của ta rồi hướng tới cửa phòng mà đi, “Trở về ngủ, muốn nói chuyện phiếm thì ta bồi nàng.”

Phất tay áo lui bước ra phía sau, sờ đến ván cửa, chậm rãi đẩy hắn ra, lùi lại cười cười, “Cùng chàng thì sợ là không thể rồi, ta sợ không có chuyện gì để phiếm cùng chàng. Chờ một chút, khi nào có thời gian thì ta sẽ tới chỗ của chàng sau.”

Trong phòng một mảnh hắc ám, phía sau cửa không nghe thấy động tĩnh, sờ soạng bước vài bước, ánh đuốc bên ngoài đã sáng rực.

Có lẽ ta thật say, thế nhưng lúc hắn vào phòng ta, liếc mắt một cái, vẫn là bộ dáng ban đầu, một hương vị thảo dược thoang thoảng đâu đây.

Mở rộng cửa phòng ra, Tiêu Phóng đã đứng ở trước mặt ta, cách một cánh cửa, hắn đứng ở dưới ánh trăng, khuôn mặt không biểu tình nhìn ta không chớp mắt.

“Vu Hoa Điều?”

Gọi ta? Sững sốt một lúc rồi ta điên cuồng cười, quay người lại. Hắn cư nhiên cũng đang cười, dáng người thẳng tắp không dựa, nhìn thẳng vào mắt ta.

Mười năm, đây có lẽ là lần đầu hắn gọi ta, nhưng thêm cái họ, của người khác.

“Thiếu gia họ Vu, lão gia tất nhiên cũng họ Vu, phu nhân gả hán tự nhiên cũng vậy, một ngày nào đó ta cũng sẽ phải tiếp thu cái họ này thôi, nếu như không muốn nghe, không có biện pháp. Người cười đi, dù khó nghe thì cũng không đổi được, gọi nhiều thì sẽ quen. Ta sẽ không thể bởi vì người cười, thì sẽ bỏ họ Vu, chẳng lẽ..... Họ Tiêu? Cái đó mới làm người ta buồn cười chết mất, không bằng gọi là gọi Tiểu cho rồi.”

Tiêu Phóng cúi đầu nhìn ngón tay của ta đang chọc chọc trước ngực của hán, vẫn không nhúc nhích, “Nhạc Đường đi rồi, mà vẫn muốn nói chuyện với ta như vậy?”

“Nhạc Đường? Ngô..... Vu Nhạc Đường, hóa ra đó là tên thiếu gia. Vậy còn người? Tên họ của vị cô nương thân mật với người là gì?”

“Nói người cũng không nhớ được.”

“Đúng, thông thường ta đều không nhớ được. Nhưng không nghĩ tới, người cũng là một cao thủ tình trường, nhiều năm như vậy, ngân lượng cũng nhiều như vậy, đều dùng để hái hoa trên người nữ nhân, không bằng chuộc thân cho nàng ấy rồi cưới trở về nhĩ. Dù sao người vốn là không sợ ánh mắt thế tục, không sợ có người chê cười.” Vỗ vỗ tay trên ngực hán, nhưng cứng như tảng đá.

Nhiều năm như vậy, nếu không thể nói là sớm chiều chung sống thì ít nhất cũng từng tồn tại dưới một mái hiên, người nam nhân này quá tốt, hán càng là như vậy thì ta càng muốn chạm thử vào người hán, nhưng hán sạch sẽ tới mức chưa bao giờ cho ta chạm vào người hán một lần. Có lẽ là lỗi của ta? Có lẽ đi, thân phận và giới tính của ta là hán cho, mười năm như một ngày.

Thân phận của ta với hán là gì nhĩ, thầy trò không phải, thân nhân cũng không phải, cũng không được xem là chủ tớ, nói đến cùng cái gì cũng không phải. Ta nỗ lực suy nghĩ, có lẽ ta chỉ là người mà hán tiện tay cứu được, thậm chí không bằng kia con chó của Vu..... Vu..... Vu thiếu gia.

“Người say.”

Tay của ta bị hán đẩy xuống, giống như ta ném thiếu gia ra, thật đơn giản, nhẹ nhàng.

“Người từng thấy ta say sao?” Lui ra phía sau vài bước, bảo trì khoảng cách chúng ta nên có, vẻ mặt của hán liền trở nên bình lặng rất nhiều, nhìn không rõ.

“Nếu ta say, ta sẽ hỏi người, tại sao lại hứa gả ta cho gia đình này. Nếu ta say, ta sẽ nói cho người, nam cưới nữ gả ít nhất phải có lệnh của cha mẹ, lời người mai mối. Nếu ta say, ta sẽ nghiêm túc hỏi người, người là gì của ta, sao có thể vì ta làm chủ chuyện này, có phải là người muốn bán ta để kiếm lấy ngân lượng để nuôi nữ nhân kia ở trên giường sao? Nếu ta say, ta sẽ rành mạch mà nói cho người biết, ta căn bản là không muốn gả, tình nguyện chết, trở về cái quan tài kia cũng không muốn gả, nguyện cả đời này làm nam nhân cũng không muốn gả.”

Lui về trước cửa phòng, nhin không được cười rộ lên, uống bao nhiêu rượu tinh khiết và thơm ngon, giờ đột nhiên cuộn cuộn, xông thẳng đến trong đầu ta như vũ bão, như muốn phá tan ta vậy, nước mắt từ trong

hốc không tự chủ được chảy ra.

“Người nói đúng, ta say, chỉ có say như vậy thì mới có thể oan uổng hảo ý của người. Làm nam nhân rất mệt, vẫn là nữ nhi cho tốt, gả cho người ta thì một đời nhẹ nhàng an hưởng phú quý, không sợ đi theo người hết hôm nay mà không hiểu rõ ngày mai đi đâu, không sợ đi theo người một đường trần trọc bốn ba vất vả, không sợ người đi sung sướng mà ta phải canh giữ ở một cái ngõ nhỏ cho đến bình minh, càng không sợ phải che che dấu dấu mặc nam trang hằng ngày, sợ một khi nào đó ta bị phát hiện thì sẽ có một ai đó tới và rồi cứ một hai đời phụ trách với ta, không thể.....”

Lúc này đổi thành hấn không muốn nghe, xoay người về phòng mình, lưu một mình ta đứng ở trong viện.

Câu cảm ơn kia của ta vẫn chưa nói đâu.

Cửa đã đóng, ta vào không được, cái chuyện cảm tạ này thì vẫn nên gặp mặt rồi nói đi.

“Cách xa ta một chút.”

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu nghe hấn lớn tiếng nói chuyện với ta như vậy.

Mười năm, ta cũng là lần đầu tiên biết được nước mắt có hương vị gì.

Nếu không phải sau mười năm, có một lần tận mắt nhìn thấy hấn cùng nữ nhân khác ở bên nhau, ta có lẽ sẽ không như vậy, cho dù đã sớm biết mình có bao nhiêu thích hấn, lúc này đau lòng càng thêm rõ ràng.

Người a..... Tiêu Phóng, tới rồi đi, suốt ngày yển du tìm hoa văn liêu. Tới rồi đi, lúc nào cũng ca vũ thâu hoan, tham uống vài ly rượu ngon.

Ta a..... Hoa Điêu, cười hỏi nữ nhi hồng, tình này với Tiêu Phóng sâu biết bao nhiêu?

Cười Hoa Điêu ta, không phải họ Tiêu không thể.

Cười Hoa Điêu, cũng thể.

4. Chương 4: Say Hoa Gian

Editor: Mặc Quân Tịnh Túc

Tác giả có lời muốn nói: Ta nói, truyện rất là ngắn, còn có người nghi ngờ mị ~

Bối cảnh âm nhạc: Nữ nhi hồng

Ai cũng biết Hoa Điêu xinh đẹp, trời sinh đã nhìn giống nữ hài tử, ai ngờ đâu, nàng chính là nữ tử, khi đối sang nữ trang, so với danh môn khuê tú còn xuất sắc hơn vài phần.

— Cùng một kiểu nói như vậy, ta đã không rõ người ta bàn tán về ta thành cái dạng gì, kiểu như tùy ý ngâm một vài bài thơ ra khỏi miệng, thì mỗi người cũng chỉ là cười vui vẻ.

Khen đến ba hoa chích choè, quá nhiều khen ngợi như vậy, nghe hoài thì thấy đó là giả tạo.

Ta cảm thấy mình giống như một kiện hàng hóa bị người ta tùy ý bình luận, từ đầu đến chân không một chỗ nào không được đề cập tới, thậm chí còn không bằng những nữ tử bán rẻ tiếng cười, ít nhất họ có niềm yết giá cả rõ ràng, đứng trong cửa mời gọi người khác, thu bạc rồi mới bằng lòng để người ta tiến vào cửa, túi tiền toàn là vàng thật bạc trắng lưu lại. Có lẽ, ta bị ai ở chỗ biết mình phải gả cho Vu thiếu, nhưng lại không biết giá của bản thân, có lẽ là Tiêu Phóng biết.

Trong bữa tiệc chỉ là tiếng cười, a dua nịnh hót không ngừng vang bên tai. Người một nhà, cũng như vậy sao, thật mệt.

Bà bà tương lai, tiểu cô tương lai, chị em dâu tương lai..... Thiên tài mới biết cả tòa phủ tại sao lại nhiều người như vậy. Về sau muốn cẩn thận nhớ kỹ, đừng quên ai, nhận sai ai, ít nhất còn phải phân rõ người nào thân thích, không thì sẽ thành chê cười. Ta không thêm để ý, sợ là tương lai cha mẹ chồng cũng chịu không nổi ta, nhưng ít nhất bọn họ đối với ta không tồi, ăn ngon mặc đẹp, có người hầu hầu hạ, thậm chí còn vì ta tìm chỗ sân khác, chỉ có một mình ta.

Đẩy cửa sổ ra, nhưng đã nhìn không thấy cánh cửa bên cạnh, đứng ở trong viện cũng không ai cười ta, chỉ là mùi thảo dược bất tận kia vẫn lan tràn trong không gian như cũ..... Giống như hắc vẫn đang an tĩnh mà ngồi trên bàn, vẫn đang cười và chỉ cười, ai khen thì cũng cười, nửa chữ cũng không nói, mà chưa bao giờ chịu nhìn ta.

Cúi đầu thì sẽ không cần phải cười, nhưng chỉ còn mình ta.

Vật liệu may mặc này là thứ tốt, nhẹ nhàng mềm mại, so với những tấm vải trên người những nữ nhân khác thì khác nhau rất lớn, hóa ra cái này gọi là lăng la. Mặt trên, hoa văn thoát nhìn cực kỳ đơn giản, nhìn phía dưới mới thấy phức tạp, ví dụ như, thơ từ của văn nhân nhà thơ nổi tiếng không ít, hoặc cái này là vải dệt, hoặc đây là vải thêu, hoặc vải này cũng được vẽ cẩn thận, nghe qua, cảm thấy thật là đồ hiếm có

trên đời. Hôm nay có thể mặc đồ đẹp, mà ta chưa từng ăn mặc xinh đẹp như một người nữ nhân bao giờ, hóa ra xinh đẹp cũng khiến cho người khác đau lòng. Mà ta không cần mảnh vải này ở trên người, ông trời cho ta cái này nhưng lại để ta đánh mất cái quan trọng nhất của cuộc đời, ta cảm thấy không thể hô hấp.

Người muốn ta gả, ta sẽ gả.

Trở lại trong viện, cuối cùng cũng được yên tĩnh, thanh tĩnh bên tai, hô hấp cũng thoải mái, nếu thiếu gia không tới cùng, thì sẽ càng tốt.

Thân thích của hắn rất khó hầu hạ, ở trước mặt người khác là một kiểu, sau lưng lại là một kiểu khác, họ chỉ khe khẽ nói nhỏ cho những người khác nghe, nhưng những câu nói nói đó có lực sát thương rất lớn. Ta cười, vì một câu kia —— đẹp thì đẹp đó, tầm tắc (âm thanh), không thể không nói, nam nhân mà..... Cuối cùng cũng là người do đại phu nuôi dưỡng.

Từng câu từng chữ dính lên người ta, các nàng ấy thoải mái cười nói như thể là người chứng kiến sự thật. Ta và Tiêu Phóng có cái gì thì liên quan gì tới mấy nàng ấy đâu, bất quá mấy người đó cũng chỉ ghen ghét mà thôi, không thể ăn cơm cũng không thể mặc, ngoài miệng nói cho đã ghiền cho trong lòng thống khoái mà thôi. Các nàng nếu biết người mà các nàng ghen ghét chỉ là cái danh bên ngoài không có thực, rất có khả năng sẽ cười vô cùng vui vẻ đi, tất nhiên trong lòng các nàng càng thêm cân bằng thoải mái.

Những lời này, hắn cũng nghe thấy, cười cười ngưng ở trong mắt, khóe môi cương cứng.

Dọn ra tới đây đã mấy ngày mà chưa bao giờ gặp được hắn mấy lần, hôm nay thứ hai lần ta thấy hắn, bởi ta vốn không có ra cửa.

Cười, đã trở thành một loại thói quen, bất giác mệt.

Nguyệt hắc phong cao, ai cũng không nhìn thấy.

Tiêu Phóng vốn không phải loại người thích đi khuyên người khác, hắn không nói một lời nhưng ta để tâm tới chuyện phải tới lui với Vu gia, ta tội gì cần phải làm cho chính bản thân không được thoải mái.

Ta đoán trong lòng hắn cũng sẽ giống như ta.

Sắc mặt hắn ẩn trong bóng tối khó có thể phân biệt vui hay buồn, chỉ thấy rõ được bộ bạch y, đúng là một tên cổ chấp, đến cả ngày mừng của ta hắn cũng không chịu thay đổi một đồ nào vui mừng chút hay sao? Ngày thành thân ấy, hắn cũng không nên mặc bộ bạch y đó nữa.

Kéo ống tay áo hắn, túm vào cửa, đè bả vai hắn lại mới biết chiều cao giữa hai chúng ta chênh lệch khá xa, không thể nói là gần bằng được. Nhún mũi chân lên, miễn cưỡng mới có thể tiến đến gần gương mặt ấy, hắn vậy mà lại trở nên ngốc nghếch trước mặt ta, giống như ta là ác nữ cường hiếp thiếu niên nhà lành.

Hóa ra, là cái hương vị này.

Môi, không thể chạm đến chiếc lưỡi dính hương thơm mềm mà đụng phải hàm răng cắn chặt, không ngờ tới, nó cũng rất mềm. Không phải hương thảo mộ cay nồng hay ngọt dịu, cũng không phải hương rượu thơm thuần mỹ (Rượu ngon nguyên chất), càng không có vị son phấn của nữ nhân. Đó là hương vị thoải mái thanh tân sạch sẽ.

Một tên nam nhân lưu luyến phổ hoa như hắn vậy mà lại sạch sẽ thanh tân.

Ta nghĩ ta say, khi ta uống thử vò hoa điều trên bàn tiệc rượu kia rồi.

Ta say đến mức hắn đẩy ta ra, ta vẫn cuốn lấy cổ hắn chặt như cũ, treo lủng lẳng trên người hắn, hắn dè dặt tiếng nói, khiển trách ta, còn ta vẫn cắn chặt môi không chịu thả lỏng.

Ta nghĩ ta điên rồi, điên lúc hắn hứa gả ta cho người khác.

“Người.....”

Vội vàng đánh gãy lời hắn, “Ta say, ta chỉ muốn hỏi một câu, nhất định phải gả đúng không?”

Ta treo ở giữa không trung, bị hắn nhẹ nhàng kéo ra, hắn nắm lấy bàn tay ta ở bên hông, qua lớp vải sa mỏng lạnh ta có thể cảm nhận được độ ấm nóng từ hắn. Cặp mắt kia so với trời đêm còn đen hơn, nhưng ta vẫn thấy được rõ ràng.

“Còn ba ngày.”

Đóng đôi mắt lại, cái gì cũng không nhìn, trời đất điên đảo xoay tròn quay ta. Ba ngày sau, tất cả đều muộn..... Chỉ là lúc này, cuối cùng vẫn muộn.

“Người có thể vì ta mà đổi một thân xiêm y khác không? Ta gả chồng, không phát tang.”

“Có thể.”

Tiêu Phóng buông tiếng thở dài, thân thể ta ở trong vòng tay hắn, trợn mắt khi nghe thấy giọng nói nhỏ của hắn gần trong gang tấc, “Ta nghe lời người, chuộc thân cho nàng ấy, ngày mai sẽ thành thân.”

“VẬY sao, chúc mừng.” Đẩy ngực hẳn ra, cảm giác trên eo cũng chẳng là gì so với với tâm can, lòng đã chết, đã không còn cảm giác nữa, đặt tay lên ngực hẳn, lấy đà, ta nhảy về phía sau.

Dẫm chân trên mặt đất, lùi lại, đóng cửa viện lại, “Ba ngày sau, Hoa Điêu và phu quân thỉnh sư phó sư nương uống nhiều mấy chén.”

=====

”Tích nhật phù dung hoa, Kim thành đoạn căn thảo.

Dĩ sắc sự tha nhân, Năng đắc kỷ thời hảo.”

(Chú thích cuối chương) (1)

—— Lý Bạch là một người luôn muốn say, là người thanh tỉnh ai cũng biết, và hẳn hiểu đời này rất rõ, bài “Thiếp bạc mệnh” có lẽ là một minh chứng tốt nhất.

Ta không thể sống tốt thì cũng không liên quan tới người khác, cũng không muốn để người khác biết.

Hôm nay, là ngày mười năm tròn, đời người thì có hợp ắt có tan, ta không thể ở bên người, người cũng không cần làm gì vì ta cả. Người cho ta mạng, giờ ta trả lại cho người, không ai nợ ai.

Lấy của người một gốc cây câu hồn, một gốc cây tương tư thảo, một gốc cây đoạn trường thảo, có phải nó còn được gọi là sầu phụ thảo đúng không? Nhìn quá nhiều, cuối cùng cũng sẽ khó chịu, khó trách người không thích ta, không muốn dạy ta, xác thật ta không đủ thông minh.

Tiêu Phóng, lúc này đừng cứu ta, đây là ta cầu người. Mười năm, ta chưa từng cầu xin người lần nào cả, chỉ này một lần thôi. Gã chồng không phải lối thoát cho ta, thật sự không phải.

Nhưng ta đã quên mất, người không phải kẻ vô tình bạc nghĩa, ước gì người là người là kẻ như vậy, thì thật là tốt biết bao.

Bộ hỷ phục này là làm cho nương tử, nếu là bị không bỏ đi, ngày mai để cho nàng ấy mặc đi, để nàng ấy thay ta gả cho người.

Hôm nay qua đi, sẽ không còn Hoa Điêu nữa, cũng không nghe thấy tiếng người, không nhìn thấy người, cũng không nghĩ tới người, càng không nhớ tới người, không phải đợi người và cũng không oán người.

Ta đã quên người.

Chuyển lời với thiếu gia, ta thiếu hẳn, nếu có kiếp sau..... Kiếp sau, sẽ không có kiếp sau, kiếp này là nhân duyên kiếp này.

Ở trên phong thư viết xuống hai chữ Tiêu Phóng, cùng màu với màu hỷ phục rực đỏ ở phía trên, xin buông bỏ toàn bộ kiếp trước kiếp này, sẽ không còn mong nhớ, càng không mong kiếp sau.

Muốn hỏi, lại sợ hỏi

Càng hỏi càng thêm hận

Nhớ sâu sắc, nhớ da diết

Cầm lòng không được, mãi nhớ

Nhớ tình, nhớ tình, khổ cả kiếp người.

(2)

=====

“Hoa Điêu.”

Một tiếng này là ai đang gọi?

Ta trôi nổi trong bóng đêm tĩnh lặng, không thể nghe thấy vạn vật, càng không thể chạm đến, đến cả bản thân ta cũng không có hình dạng rõ ràng, tựa như nước, lại tựa như rượu, có hương vị thơm thuần khiết, nhưng lại hơi đắng chát, chát tới mức ta chảy nước mắt.

Cuối cùng vẫn chỉ là Hoa Điêu, chưa kịp hóa thành rượu Nữ nhi hồng.

Tiếng đàn tranh nặng nề quen thuộc, rượu màu hổ phách chảy vào trong ly rồi tràn đầy đất, ướt đầm một mảnh đất nhỏ. Màu giấy đỏ rượu ở bên cạnh hẳn, theo gió bay xa.

Tiêu Phóng.

Vậy mà hẳn lại mặc một thân hồng.

Người hẳn ôm trong ngực là ai? Ta sao?

Mặt người ấy chôn ở trong ngực hắn, ta không thể thấy rõ, nàng ta mặc đồ cũng với màu của nền đất, đỏ chói, là loại lăng la tốt nhất, không phải là bộ y phục cuối cùng ta mặc. Sở thử vào nàng ấy, xuyên thấu, thử vỗ lên đỉnh mũ quan đỏ của hắn, cũng vậy.

Bất thành linh ta nhìn thấy dòng chữ trên bia mộ, đỏ tươi như máu —— vong thê Tiêu môn Tiêu thị Hoa Điêu chi mộ.

Nước mắt chảy cuống bên môi hóa ra lại là rượu, giống như vò hoa điêu hấn ủ.

Trong lòng ngực hắn chính là Hoa Điêu, cũng là ta. Một người đã chết trong ngực hắn, còn một người là ta..... Ta không biết ta đã thành cái gì, có lẽ là Hoa Điêu chân chính đi.

Mười năm hoa điêu, nhường mãi cũng không thể tạo ra được một vò nữ nhi hồng.

Khi hấn uống, ta đau, mỗi lần uống một ngụm, nước mắt chảy thành dòng, giống như là bất tận.

Nhân duyên đã hết, kết thúc khổ đau. Kiếp trước kiếp này, ta đi tới nơi đây, hóa ra chỉ vì lý do này.

Ta là Hoa Điêu, vì hấn mà đến. Vì hấn mà sinh, vì hấn mà chết, cũng vì hấn biến thành rượu, suốt ngày không rời, là vật tùy thân bên cạnh hấn.

Mỗi ngày, nghe được hấn gọi một tiếng Hoa Điêu, miệng bình mở ra. Hấn không hề uống dù chỉ một chút, ta cũng không tiếng động rơi lệ. Bầu rượu dán ở trên trán, gần ở bên môi, mùi hương, vẫn là hương vị sạch sẽ thanh tân ngày ấy, giống như dĩ vãng đã mãi xa. Chỉ thoáng qua là ta đã biết đã vào đông lạnh lẽo, ngày hè nóng nực, xuân ấm áp, xuân đi rồi thu lại tới.

Hấn không bỏ ta lại, ta cũng không rời hấn, ngày đêm bên nhau.

(toàn văn xong)

=====

Chú thích:

1. Đây là bài thơ “Thiếp bạc mệnh” của Lý Bạch

* Tiếng Trung

*Hán việt

Thiếp bạc mệnh

Hán đế trọng A Kiều,

Trữ chi hoàng kim ốc.

Khái thoá lạc cửu thiên,

Tuỳ phong sinh châu ngọc.

Sủng cực ái hoàn yết,

Đố thâm tình khước sơ.

Trường Môn nhất bộ địa,

Bất khăng tạm hồi xa.

Vũ lạc bất thương thiên,

Thuỷ phúc trùng nan thâm.

Quân tình dữ thiếp ý,

Các tự đông tây lưu.

Tích nhật phù dung hoa,

Kim thành đoạn căn thảo.

Dĩ sắc sự tha nhân,

Năng đắc kỷ thời hảo.

* Dịch nghĩa

Vua Hán coi trọng A Kiều,

Cho nàng ở trong nhà thép vàng.

Tiếng ho hay khạc từ trong cung đình vọng ra,

Được gió chuyển xa như lời châu tiếng ngọc.

Yêu chiều mãi rồi cũng hết,

Lòng đã chán thì tình cũng phai.

Cung Trường Môn gần ngay đó,

Mà cũng chẳng nỡ tạm thời quay xe thăm.

Nước mưa rơi xuống không ngược lên trời được,

Nước đã đổ khó vốc lại.

Tình của vua với ý phi tần,

Như hai dòng nước chảy về đông và tây.

Xưa là hoa sen,

Nay là cỏ đã bị đứt gốc.

Lấy nhan sắc phục vụ người ta,

Mấy khi được tốt đẹp mãi.

2. Do tại hạ không có bản tiếng Trung để biết chính xác bài thơ này như thế nào nên tại hạ đã viết lại nó theo ý của mình. Tại hạ xin để lại bản convert lại cho mọi người:

Hưu tương vắn, phạ tương vắn, tương vắn hoàn thêm hận.

Thâm tương ức, mạc tương ức, tương ức tình nan cực.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nu-nhi-hong-say-mot-vo-hoa-dieu>